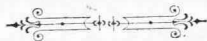

Πράσινα φύλλα ἔνδον του λεπτότατα, ὠραῖα·
 (Καὶ ἡ λεπτή του ἡ ὁσμὴ ἐκείνη κ' εὐωδία
 Τί λέγει; τί διεκδηλοῖ; . . εἰπέ το σὺ, καρδιά !)
 Καὶ τ' ὄλον; . . . ποία τοῦ Θεοῦ ποιητικὴ ἰδέα ! . .
 Τὸ ὄλον ἄνθος παριστᾷ εἰς τὴν μικρότητά του
 Τὸ Ἔαρ καὶ τὸν Ἔρωτα καὶ πάντα τ' ἀγαθὰ του !

(1886).

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ.

ΤΡΕΛΛΑΙ

ΚΑΤΕΣΤΗΝ κληρονόμος ἑνὸς ἑκατομμυρίου, καὶ ἀπεφάσισα νὰ νυμφευθῶ. Ἐκτός τοῦ ἑκατομμυρίου τούτου, εἶμαι κάτοχος καὶ ἄλλων προτερημάτων: Ἔχω ὠραῖον ζεῦγος μυστάκων πυκνῶν καὶ μαύρων, ὡς αἱ πτέρυγες κόρακος, ἐτελείωσα ἐνδύξως τὰς πανεπιστημιακάς μου σπουδὰς, ἔμαθον νὰ παίζω θαυμασίως τὸν πλαγίαιον, καὶ ἐπὶ τέλους εἶμαι πολὺ μετριόφρων, καὶ δὲν ἀπαριθμῶ πάντα τὰ προτερήματά μου. Ἀπεφάσισα νὰ γείνω ἀρεστός εἰς τινὰ γυναῖκα ὄχι χάριν τοῦ ἑκατομμυρίου, ὅπερ, μετὰ τὴν κληρονομίαν, ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἐξοχώτητός μου, ἀλλὰ χάριν τῶν πλεονεκτημάτων διὰ τῶν ὁποίων εἶμαι, ἢ φαντάζομαι ὅτι εἶμαι ἐφωδιασμένος. Διὰ τοῦτο ἴσα ἴσα θέλω νὰ διατηρήσω μυστικὸν τὸν πλοῦτόν μου, μέχρις ὅτου λάβω τὸ καὶ ἀπὸ τῆς γυναίκος, ἣτις θὰ γείνη σύζυγός μου. Εἶνε δὲ εὐκολόν νὰ τηρηθῇ μυστικόν, διότι ἡ κληρονομία μοὶ ἐπῆλθεν ἀπροσδοκῆτως, ἀπὸ τινος μακρυνῶν συγγενῆ μου, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπαρξίς δὲν ἦτο γνωστὴ παρ' οὐδενός.

Ἄς ἀναβιβάσωμεν ἐπὶ σκηνῆς τὴν μικράν μου κωμωδίαν.

Ἔβαλα ἴσὸ μάτι μίαν χήραν δεκαεννέα ἐτῶν. Φαντασθῆτέ την ! Πρόσωπον κορασίου ὑπὸ στέμμα λατρευτῆς ξανθῆς κόμης, λεπτόν σῶμα τύπου ἂν ὄχι θεᾶς, δυνάμενον ὅμως νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὑπόδειγμα διὰ γλύπτην, καὶ ὅπερ ἐσθῆς μεγαλοπρεπῶς συρομένη καθιστᾷ ἐπιβλητικόν· εὐθυμία καὶ εὐφροσύνη συνοδευόμεναι ὑπὸ τρόπιον ἀξιοπρεπῶν. Ἐν συνόλῳ μεγαλοπρεπῆς γυνὴ μὲ ὄψιν παιδικὴν καὶ βασιλικὴν συνάμα.

Νὰ ἐρασθῶ τῆς Χρηστίνης (ἡ μικρὰ χήρα ὀνομάζεται Χρηστίνη) ἦτο φυσικόν, καὶ ἠράσθην αὐτῆς μέχρι τρέλλας. Μοὶ φαίνεται δὲ ὅτι δὲν

εἶμαι καὶ ἀδιάφορος. Ἄλλ' εἶμαι τόσον δειλὸς—φαίνεται ἀδύνατον ἄλλ' ὅμως εἶνε ἀληθές,—εἶμαι τόσον δειλὸς, ὥστε ἀπεφάσισα νὰ τῇ ἐξομολογηθῶ τὸν ἔρωτά μου ἐγγράφως. Συνήθως, ὅταν τις δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ αἰτήσῃ τι προφορικῶς, καταφεύγει εἰς τὴν γραφίδα, καὶ τοῦτο διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι εἶνε ἀπειράκις εὐκολώτερον νὰ ἐκθέτῃ τις τὸν πόθον του δι' ἐπιστολῆς, ἢ διὰ ζώσης φωνῆς. Ἀλλὰ δὲν φανταζόμεθα, ὅτι καὶ εἰς τὸ πρόσωπον πρὸς τὸ ὅποιον ἀπευθύνεται ἡ παράκλησις, ἀποβαίνει ἀσυγκρίτως εὐκολώτερον νὰ δώσῃ τὴν ἀρνησιν ἐγγράφως, ἢ προφορικῶς.

Ἐγγράφα λοιπὸν εἰς τὴν Χρηστίνην, καὶ ἡ ἐπιστολὴ ἀπετέλεσε μικρόν τι ἀριστούργημα. Μετεχειρίσθη ὅλην τὴν εὐγλωττίαν, ἣν ἐδιδάχθην ἐκ τῶν μεγάλων ῥητόρων ἀρχαίων καὶ νεωτέρων, διὰ νὰ τῇ ἀποδείξω ὅτι ἡ εὐτυχία μας ἔγκειται ἐν τῇ συζεύξει μας. Ἐννοεῖται ὅτι περὶ τοῦ ἑκατομμυρίου οὐδὲ λόγος ἐγένετο.—Ἡ Χρηστίνη μὲ γνωρίζει ὡς ἀπλούστατον δικηγόρον.—Ἐκλείσα τὴν φλογερὰν ἐξομολόγησίν μου, τὰς ὑποσχέσεις μου αἰωνίως πίστεως, τὰς θερμὰς ἰκεσίας μου διὰ ταύτης τῆς παρακλήσεως : ἀπαντήσατέ μοι διὰ μιᾶς μόνης λέξεως.

Οἴμοι! . . . Ἡ εὐχὴ αὕτη εἰσηκούσθη κατὰ γράμμα. Ἐλάβον τὴν αὐτὴν στιγμήν τὴν ἀπάντησιν, ἀποτελουμένην ἐκ μιᾶς μόνης λέξεως : *Τρέλλαι!*

Ἀληθῶς, οὕτως εἶνε γεγραμμένη ἡ λέξις διὰ λεπτοτάτου χαρακτῆρος ἐπὶ εὐώδους χάρτου κεκοσμημένου διὰ τοῦ μονογράμμου της.

Τρέλλαι! Βεβαίως ἐγὼ πταίω· διότι ἐὰν τὴν παρεκάλουν νὰ μοι γράψῃ δύο λέξεις ἀντὶ μιᾶς καὶ μόνης, ἴσως μοι ἀπήντα: «*Σᾶς ἀγαπῶ . . .*»

Ἄλλὰ τώρα σκέπτομαι . . . ἐὰν μοι ἀπήντα τοῦναντίον: *Σᾶς μισῶ*; Ὅπως δὴποτε δὲν ὑπεχώρησα. Γινώσκων ὅτι κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν εὐρίσκεται ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἀπεφάσισα νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς νέας ταύτης ἀποπειράς θὰ ἐκθέσω εὐσυνειδήτως εἰς τὸν ἀναγνώστην, τόσον καλὸν, ὥστε νὰ ἐνδιαφέρηται περὶ ἐμοῦ.

*
* *

Εἰσῆλθον χωρὶς νὰ προαναγγελθῶ. *Baby queen*¹. (εἶνε τὸ ὄνομα ὁπερ δίδω εἰς τὴν Χρηστίνην κατὰ τοὺς μονολόγους μου). Κᾶθηται παρὰ τὴν ἐστίαν βεβουθισμένη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν μυθιστορίας τιγὸς τοῦ Δίκηνς.

1. *Baby queen* εἰς τὴν Ἀγγλικὴν σημαίνει: κόρη-βασιλῆς.

Τὸ ἐκ μαύρου βελούδου ἔνδυμα, τὸ λευκὸν συμπεπτυγμένον περιλαίμιον, ὁ ἰδιάζων τρόπος τοῦ κτενίσματος τῆς ξανθῆς κόμης της, ὑπενθύμιζον τὴν ἐποχὴν τῆς Μαρίας Στουάρτης. Συνειθίζει νὰ περιβάλλῃ μὲ κλασικὰς ἐνδυμασίας τὸ μικρὸν της σῶμα. Ἄλλ' ἠξέυρει ἄρα γε αὐτὴ— ἡ ἀσπλαγχνος φιλάρεσκος— ὅτι ἡ ἀντίθεσις αὐτῆ τῆς πηγαίνει θαυμασίως, καὶ φαντάζεται ὁ κήρινος ἐκεῖνος ἄγγελος ὅτι δὲν θὰ δοκιμάσῃ ποτὲ τὰ πάθη τὰ ὅποια διεγείρει;

Ἐν τοιαύτῃ σαρκαστικῇ σκέψει, ἐπλησίασα εἰς τὴν ἐστίαν. Ὑψωσε τὸ βλέμμα ἐκ τοῦ βιβλίου, (ὅποιοι ὀφθαλμοὶ! καὶ εἰς ἐκείνους ἀκόμη τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶχον δώσει μυστικῶς ἐπώνυμόν τι καὶ τοὺς ὠνόμαζον ἀκτινοβόλα ἀστρα) καὶ με προσέβλεπεν ἔκπληκτος.

Εὐγενῆς κυρία, ἤρχισον, ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τοῦ φιλόφρονος ἐπιστολίου σας . . .

— Εἶσθε τρελλός;

— Κολακεύομαι νὰ τὸ πιστεύω. Ὅστις ἔσχε τὴν εὐτυχίαν νὰ σὰς γνωρίσῃ καὶ δὲν ἀπώλεσε τὰς φρένας . . .

— Θὰ εἴπῃ ὅτι δὲν εἶχε φρένας διὰ νὰ χάσῃ. Εἶνε ἀβροφροσύνη Μαθουσάλειος.

— Ἄλλ' αἱ ἀπρηχαιωμένοι φράσεις εἶνε αἱ ἐκφραστικώτεροι, ἄλλως δὲν θὰ διετηροῦντο τόσους αἰῶνας. Ἀφ' ἐτέρου ὑπάρχουσι φράσεις νέαι, τὰς ὁποίας ἐγὼ δὲν ἐννοῶ ὡς λόγου χάριν ἡ φειδωλία τῶν λέξεων διὰ τῆς ὁποίας εὐηρεστήθητε νὰ ἀπαντήσητε εἰς τὰς διαχύσεις τῆς καρδίας μου, αἵτινες ἐπλήρουν ἕξ σελίδας. Ἦλθον νὰ σὰς ζητήσω μίαν ἐξήγησιν εὐγενεστάτη κυρία.

— Ἄλλ' ἡ ἀπάντησίς μου ἦτο ἀρκετὰ σαφῆς, εἶπε ἡ Χριστινὴ γελῶσα.

— Μάλιστα! *Τρέλλα!* — καὶ οὕτω λέγων, ἐκάθησα πλησίον αὐτῆς καὶ ἔλαβον τὴν χειρὰ της. Ἄλλ' ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς λέξεως ταύτης ἔχω ἰδίας γνώμας. Ἀκούσατε. . . . Κατ' ἐμὲ ὁ βίος δύναται νὰ διαιρηθῇ εἰς δύο μέρη — δηλαδή εἰς πράγματα θετικὰ καὶ *τρέλλα*. Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σὰς ἐξηγήσω ποῖον εἶνε τὸ θετικὸν μέρος. Πράγματα θετικὰ εἶνε ἐπὶ παραδείγματι, τὸ μίσθωμα τῆς οἰκίας, ἡ διπλογραφία καὶ ἡ καλλιέργεια τῶν ἀγρῶν· εἶνε τούναντίον *τρέλλα* ἡ φαντασία, ἡ ποίησις καὶ τὸ ῥόδον. Ὅτι δύο καὶ δύο κάμνουσι τέσσαρα, εἶνε πρᾶγμα θετικόν· ὅτι ἐγὼ σὰς ἀγαπῶ, εἶνε *τρέλλα*. Μὴ ἀποσύρετε τὴν χεῖρα. Ἰδέτε, οὔτε ἡ λευκὴ καὶ ἀγνή αὐτῆ χεῖρ εἶνε πρᾶγμα θετικόν, ἢ μήπως διῆσχυρίζεσθε ὅτι οἱ θελκτικοὶ οὗτοι λακ-

κίσκοι δὲν διεγείρουσι *τρελλοὺς* διαλογισμούς ; Καὶ σεῖς γελᾶτε . . .

— Γελῶ διὰ τὴν ἐξαίρετον *δημηγορίαν* σας, καὶ φαντάζομαι, κύριε δικηγόρε, ὅποιαν ἰλαρότητα θὰ διήγειρεν εἰς τοὺς δικαστὰς, ἐὰν τὴν ἀπηγγέλλετε εἰς τὸ δικαστήριον.

— Ὁ δαίμων τῆς *τρέλλας* δὲν ἔχει ἀνάγκην θεῖα χάριτι, δικηγόρων. Οὐδεὶς τῷ διαμφισβητεῖ τὸ βασιλείον του, καὶ ἡ δίκη του δὲν ἔχει ἀνάγκην συνηγόρων, διότι ταύτην ἔχει ἐκ προοιμίου κερδίσει, ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, τὸ ὅποιον μόνον δύναται νὰ τὴν δικάσῃ — δικαστήριον συγκαίμενον ἐκ τριῶν δικαστῶν : τῆς νεότητος, τῆς εὐθυμίας καὶ τοῦ ἔρωτος. Τὸ νὰ ἀφίνεται τις νὰ κυριεύηται ὑπὸ *τρέλλας* τινός, εἶνε ὁ τρόπος τοῦ ἀπολαύειν. "Ανευ ὀλίγης *τρέλλας* ὁ χορὸς θὰ ἦτο μηχανικὸν πῆδημα, ἡ μουσικὴ ἀνιαρὸς θόρυβος, ὁ ἔρωσ βλακία. Ἐὰν συνεσταλμένον μειδίαμα πλανᾶται περίξ τῶν χειλέων σας, ἐνῶ ὑφίστασθε τόσῃ στενοχωρίαν διὰ νὰ φαίνησθε ὠργισμένη, ἂν καὶ ἀφίνετε ἐν τῇ χειρὶ μου τὴν τρυφερὰν ταύτην χεῖρα μὲ τοὺς ἀπαραμίλλους λακκίσκους, — καὶ τοῦτο εἶνε *τρέλλα*. Παρατηρήσατε τὴν ἄκραν τοῦ μικροῦ τούτου ποδός, ἥτις κτυπᾷ τὸ δάπεδον εἰς ἔνδειξιν ὅτι στενοχωρεῖσθε διὰ τὸ θράσος μου ! Ἄλλὰ τί θὰ ἦτο ὁ μικρὸς οὗτος ποὺς δι' ὀφθαλμοὺς θετικοῦ ἀνδρός ; Οὐδὲν ἄλλο, εἰμὴ τεμάχιον ὀλοσηρικοῦ μὲ πόρπην ἀπαστραπτουσαν, καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἢ ἐκ ῥοδόχρου μετάξις περικνημῖς, πεποικιλμένη θαυμασίως, (διατί καλύπτετε τὸν πόδα;) ἐν ἐνὶ λόγῳ πάντα ταῦτα δὲν θὰ ἦσαν διὰ θετικὸν παρατηρητήν, εἰμὴ καλύμμακα ποδός, ἐνῶ ἐγὼ ὁ πλήρης *τρέλλας* ἄνθρωπος φλέγομαι ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ μὲ ἀφήσητε νὰ θέσω ἐπὶ τοῦ τραχήλου μου τὸν μικρὸν τοῦτον ἐξ ὀλοσηρικοῦ ζυγὸν μετὰ τῆς μεταλλίνης πόρπης, καὶ νὰ μείνω κεκυφὼς ὑπὸ τοῦτον διὰ βίου.

Ἐνταῦθα ἡ *Baby-geen* ἐφάνη ταρρασομένη.

— Πῶς εἶνε δυνατόν, εἶπε, νὰ συζητήσῃ τις λογικῶς μαζὶ σας ; Ἄλλ' ἂς τελειώνωμεν ἐν ὀλίγοις. Μοὶ ἐπροτεῖνατε γάμον καὶ ἔχω αἰτίας νὰ ἀρνηθῶ. Πρέπει νὰ ἀρκεσθῆτε εἰς τοῦτο, καὶ δὲν θέλω πλέον νὰ ἀκούω τὰς ἐξομολογήσεις σας. Οὕτω λέγουσα ἔρριψε πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν μετὰ κινήσεως βασιλίσης.

— Καὶ ὅμως, ἐξηκολούθησε μετὰ μικρὰν παῦσιν, καὶ μεταβάλλουσα αἴφνης τὸν ὄνον καὶ τρόπον, καὶ ὅμως ὑπάρχει τι, ὅπερ μὲ βασανίζει ἐν τῇ καρδίᾳ.

Ἡ Χριστινὴ ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν τῆς ἐντὸς τῶν χειρῶν τῆς μὲ παι-

δικούς τρόπους, τούς οποίους τασάκис εἶχον παρατηρήσει ἐν αὐτῇ, καὶ ἀνελύθη εἰς λυγμούς.

— Ἄλλὰ τί ἔχετε, Χρηστίνη; Τί σημαίνει τοῦτο; Σὰς βασανίζει θλίψις τις; Ὁμιλήσατε! Ἡξέυρω νὰ ἦμαι σοβαρὸς, ὁσάκισ εἶνε ἀνάγκη. Ὁμιλήσατε! Καὶ εἰπέτε μοι, διατί δὲν θέλετε νὰ με νυμφευθῆτε, ἐνῶ ἐπίστευον ὅτι με ἠγαπήσατε!

Ἦψωσε τούς ὀφθαλμούς καὶ εἶδον τὰ δάκρυα ὡς μαργαρίτας ἐπὶ τῶν βλεφάρων της.

Πόσον ὠραῖοι ἦσαν οἱ ἐν μέσῳ μαργαριτῶν γλαυκοὶ ἐκεῖνοι ὀφθαλμοὶ! Οὕτω διενουόμην, ἀλλ' ἀπέφυγα νὰ ἐκφράσω τὸν στοχασμὸν μου τοῦτον μεγαλοφώνως, διότι ἡ στιγμή δὲν ἦτο κατάλληλος νὰ εἶπω *τρέλλας*.

Ἡ Χρηστίνη ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ με φωνὴν διακοπτομένην ὑπὸ λυγμῶν, ἀπαράλλακτα, ὅπως θὰ ἔκαμνεν κοράσιον ἐὰν ἠσθένει τὸ πτηνὸν της, ἢ ἐὰν ἐβλεπε τὸν βραχίονα τῆς κούκλας της τεθραυσμένον εἰς δύο.

— Θὰ σὰς εἶπω τὸ πᾶν εἰλικρινῶς. Δὲν ἠπατήθητε πιστεύσαντες . . . ἀλλ' ἰδοῦ . . . ἐδῶ . . . εἶμαι δυστυχῆς διότι εἶμαι . . . εἶμαι . . .

— Θάρρος, Χρηστίνη, εἶπον ὀλίγον τρομασμένους. Ὁμολογήσατέ μοι τὸ πᾶν . . . εἶθε . . .

— Εἶμαι πλουσία, πολὺ πλουσία.

— Καὶ τί κακὸν ὑπάρχει ἐν αὐτῷ;

— Τὸ κακὸν ἔγκειται ἀκριβῶς εἰς τὸ ὅτι εἶμαι πλουσία . . . Ὑπάρχουσι τόσοι ζητοῦντες τὴν χεῖρά μου!

— Τώρα ἐνοῶ! Φοβεῖσθε μήπως γείνητε λεία προικοθήρου τίνος.

— Μεταχειρίζεσθε λέξιν πολὺ τραχεῖαν . . . Ἐπὶ τέλους εἶνε φυσικόν, τὸ νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι, μεταξὺ τῶν ὀλίγων προτερημάτων μου, ὁ πλοῦτος εἶνε ἐκεῖνο, ὅπερ κατ'ἐξοχὴν θαμβῶνει τούς ὀφθαλμούς, καὶ ὅπερ μᾶλλον ἐλκύει τούς λατρευτάς. Σαῖς ὑπερασπίζεσθε θαυμασίως τὰς *τρέλλας*! Ζῶμεν ἐν καιρῷ, καλῶς τὸ διακρίνω ἀπὸ παντὸς περικυκλοῦντός με, καθ' ὃν λατρεύεται ἀποκλειστικῶς ὁ ψυχρὸς καὶ θετικὸς λόγος. Ἐγὼ αὐτὴ ἔθυσα εἰς τὸ εἶδωλον τοῦτο. Πρὶν ἀκόμη ἐξέλθω ἐντελῶς ἐκ τῆς νηπιότητός μου, με ὑπάνδρυσαν—ἀγνοῶ ἀκόμη πῶς—μετὰ τινος γέροντος καχεκτικοῦ, ἀλλὰ πολὺ πλουσίου. Μοὶ εἶπον ὅτι ὤφειλον νὰ σώσω τούς γονεῖς μου, ἀδελφούς καὶ ἀδελφάς μου ἀπὸ ἐπιχειμένης καταστροφῆς . . . καὶ ἔστερξα. Ἦδη, ὅτε εἶμαι χήρα, τρέμω μήπως αὐτὸς οὗτος ὁ πλοῦτος, ἔνεκα τοῦ ὁποίου ἐγὼ ἐδόθην εἰς ἀνθρωπὸν τὸν ὁποῖον δὲν ἠγάπων, δελεάζῃ ἀνθρώπους, ὥστε, χωρὶς νὰ

μὲ ἀγαπῶσι, νὰ ζητῶσι τὴν χεῖρά μου. Διὰ τοῦτο ἔλαβον τὴν εὐλογιωτάτην ἀπόφασιν νὰ μὴ συζευχθῶ πλέον ποτέ, ἐὰν δὲν εὕρω ἀνθρωπον, οὐτινος ἢ περιουσία νὰ ἀφαιρῇ ἀπ' αὐτοῦ πᾶσαν ὑπόνοιαν, ὅτι μοι προσφέρει τὴν χεῖρα μόνον διὰ συμφέρον.

— 'Α! 'Επιθυμεῖτε ἴσως — εἶπον πικρῶς — νὰ διπλασιάσητε τὰ πλούτη σας ;

— Μὲ προσβάλλετε! ἀνεφώνησεν ἡ Χρηστίνη.

— Καὶ σεῖς μὲ προσβάλλετε.

Μὲ μίαν μόνην λέξιν θὰ ἠδυνάμην νὰ τῇ ἀποδείξω, ὅτι δὲν ἀνήκον εἰς τὸ γένος τῶν προικοθηρῶν. 'Αλλ' ἔμενον σταθερὸς ἐν τῇ ιδέᾳ μου νὰ μὴ θέλω νὰ λάβω και, ἀπαγγελλόμενον χάριν τοῦ ἑκατομμυρίου μου, διὸ ἐδίεταζον νὰ ἀνοίξω τὸ στόμα.

— 'Αληθῶς, ἐπανελάθεν ἡ Baby-queen μὲ γλυκεῖαν ἔκφρασιν, καὶ ἐγὼ σὰς προσέβαλον καὶ σὰς ζητῶ συγγνώμην. Βλέπω καλῶς ὅτι μοι εἶνε λίαν δύσκολον νὰ θέλω νὰ ἦμαι θετική. Μεταξὺ τῶν πολλῶν θετικῶν ὠραίων πραγμάτων, διὰ τῶν ὁποίων στολιζέται ὁ κόσμος οὗτος, ἔλαχε καὶ εἰς ἐμέ ἐν ὑπὸ μορφὴν καρδίας . . . Καὶ δὲν θέλω ἐπὶ πλέον νὰ ἀρνηθῶ ἐκεῖνο, ὅπερ ἡ καρδιά ζητεῖ. "Ὅλα τὰ θετικὰ σχέδια τὰ καλῶς ὑπολογισθέντα ματαιοῦνται. Προτιμότερα ἢ τρέλλα, ἥτις μᾶς καθιστᾷ εὐτυχεῖς, τῆς θετικότητος, ἥτις μᾶς δηλητηριάζει ὀλόκληρον βίον . . . 'Ιδοῦ ἡ χεῖρ μου.

Μετὰ κραυγῆς ἀγαλλιᾶσεως ἔφερον ἐκείνην τὴν χεῖρα, ἐκείνην τὴν χεῖρα μὲ τοὺς λατρευτοὺς λακκίσκους εἰς τὰ χεῖλη μου. Ἡ ψυχὴ μου ἐπληρώθη χαρᾶς, ἥτις ὁμοιάζε πρὸς τρέλλα. Πλήρης καὶ αὐτὴ τρέλλας, ἡ πλουσία Χρηστίνη ἠράσθη ἀνδρὸς, ἐστερημένου περιουσίας, καὶ ἔστερξε νὰ δώσῃ τὴν χεῖρά της μόνον ἐν ὀνόματι τοῦ ἔρωτός της.

*Ἦτο ἤδη καιρὸς νὰ τῇ ἀποκαλύψω τὸ μυστικόν, ἵνα μὴ ἡ ὑπόνοια, ὅτι ὁ ἔρωσ μου παρήχθη ὑπὸ συμφέροντος, ταράσῃ πλέον τὴν πρὸς με ἀφοσίωσίν της. 'Αλλ' ἡ Χρηστίνη δὲν ἠθέλησε νὰ ἀκούσῃ περὶ συμφερόντων.

'Εσήμανε τὸν κώδιωνα καὶ διέταξε τὸν ὑπηρέτην νὰ ζεύξῃ τοὺς ἵππους· ἔπειτα μοι εἶπεν:

— Ὑπάγωμεν εὐθὺς μαζῇ εἰς τοὺς γονεῖς μου, διὰ νὰ τοῖς ἀναγγείλωμεν ὅτι εἴμεθα μελλόνυμφοι.

— 'Αλλ' ἀκούσατε πρῖν, Baby queen, μίαν παράκλησίν μου !

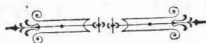
— Πῶς με ὀνομάζετε ;

— Συγγνώμην· θά σοι τὸ ἐξηγήσω ἄλλοτε. Ἦθελον νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοι δώσητε . . .

— Τί ;

— Ἐν ἐκ τῶν θετικῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἡ τρέλλα τοῦ ἔρωτος ἐφεῦρεν . . . Ἐν φίλημα.

— *Τρέλλαι*, εἶπεν ἡ Χρηστίνη, καὶ εἰσήκουσε τὴν παράκλησίν μου.
(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ) . Β.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

1.

ΤΟΣΩ πολὺ σ' ἀγάπησα καὶ τόσω σέ λατρεύω,
πὸν ἕμερα νύκτα σάν τρελλὸς τὴ μοῖρα σου ζηλεύω,
καὶ ἤθελα γιὰ μιὰ στιγμή ὄ,τ' εἶσαι· σὺ νὰ γείνω
νὰ δῶ τὸ τί αἰσθάνεσαι ὅταν σιμά σου σβύνω.

2.

Ἐχει τὴ νύκτα μάτια της, τὴν ἀστραπὴν ματιὰ της,
τὰ λόγια της σάν κεραυνοὶ πετοῦν ἀπ' τὴν καρδιά της,
σάν φλόγα ἀπὸ τὰ στήθη της ὁ στεναγμὸς της καίει
καὶ ὅταν ἀπὸ ἔρωτα ἔς τὴν ἀγκαλιά μου κλαίει
εἶνε θερμὰ καὶ πύρινα τὰ δάκρυα πὸν χύνει . . .
κανεὶς δὲν ξέρει ποῖα φωτιὰ μεσ' ἐστὴν καρδιά της κλίνει !

3.

Ἐχει ἀλλοιότιχη ψυχὴ καὶ με καμμιά δὲν μοιάζει,
ἔχει χαρὰ ἔς τὰ στήθη της ἐνῶ ἀναστενάξει,
με χρυσταλλένια δάκρυα τὰ μάτια της στολίζει
ἐνῶ γλυκὸ χαμόγελο τὴν ὄψη της φωτίζει
κι' ἀντίκρου ἔς τὸ χαμόγελο τὰ δάκρυα ἐκεῖνα
μοιάζουν σάν διαμαντόπετραις ἔς τοῦ ἡλίου τὴν ἀκτίνα.

4.

Ὁ Μάρτης ὁ πεντάγωνμος με τὴν καρδιά της μοιάζει
καθὼς αὐτὸς τὴν ὄψη του χίλιας φορὰς ἀλλάζει,
ἔτσι κ' ἐκείνης ἡ καρδιά σὲ μιὰ ἡμέρα μόνο
ἀλλάζει· χίλια αἰσθήματα καὶ παίζει με τὸν πόνο.

5.

Ὡσάν δυὸ στίχοι ἐρωτικοὶ τὰ μάτια της ταιριάζουν
γιαυτὸ με στίχους μῶυ μιλοῦν σάν με γλυκοκουττάζουν,
κι' ὅταν τυχαῖν κἀποτε νὰ ἦνε δακρυσμένα
μοιάζουν λουλούδια μενεξέ μεσ' ἐστὴν ὄροσιά λουσμμένα.